

мери да те прехванат! (Удря) Хжш—хжш! Устрела да те устрели! Не се ли още наплака.

Кукумвяката млжква.

VI.

На вратата се показва Калина с невржстна рожба момчана. Тя е с първото си облекло, което личи, че е пазено. Измжчено е лице ѝ, очите дълбоко хлжтнали. Ала все още се джржи.

Б. Краса. (Като се обржща, неможе да я познае) Какво има булка?

Калина. Не ме ли познаваш, бабо Красо! . . . .

Б. Краса. (Като гржмната) Калино! . . . . Ти ли си Калино!.. Ох, само по гласа те познах . . . . Гледай, гледай! (мжчи се да я види добре) Недовиждам веки! . . . . Немога да те позная . . . . Злото да те не познай!

Калина. Познало ме то що щело, бабо Красо! (Като седа до огжня, помилва детето си. Кжм детето) Гайчо мама, иди, сжбери сжчици за огжня.

Гайчо излиза.

VII.

Двете седнали край огжня.

Б. Краса. Прав бил Косйо!

Калина. (Жегната) Косйо.

Б. Краса. Видел те, като си слизала от Пишманите и оставил стагого, да доде да ми каже.

Калина. Видел ме?

Б. Краса. Аз невервах! Присторило му се е, мислех си...

Калина. Той идва тук?

Б. Краса. Косйо зер. От как се заесени — ноше се прибира тук да ношува с овците, а денем немил — недраг ходи по стжрнищата. (Запушва луличка с тютюн.)

Джлго мжлчание.

Б. Краса. (Вгледала се о Калина) Гледай, гледай! Немога да си повервам очите . . . . Че как тжй, от кжде?

Калина. (Не я дочула, владена в себе си) Казваш, че той идва да ношува с овците си тук?

Б. Краса. Като умре майка ти, горката, Бог да я прости: — ти знаеш ли, че тя умре?

Калина. (Просжлзена) Знам.

Б. Краса. Тук всичко опусте; чешмата пресжхна; буреняса двора — страх да те сжземе като влезеш. Пустна се